

Nuskubėjo, nušurmuliavo gimtosios kalbos dienų aidai Joniškio „Aušros“ gimnazijoje. Atrodo, nė nebūta, bet... Tikrai turime kuo pasidžiaugti. Kai susitikome su buvusiu gimnazijos auklėtinium Edvardu Kubiliumi, - tai buvo paskutinis gimtosios kalbos dienoms skirtas renginys, - aptarėme, kas nuveikta, pasidalijome, ką žodžio kraitėn įdėjome: kaip ir kasmet, išrinkti ir pasveikinti raštingiausi bendruomenės nariai, šįmet pirmą kartą rinkti gražiausi, įdomiausi lietuvių kalbos žodžiai ir posakiai (už išradingumą buvome pakviesti dalyvauti baigiamajame renginy, kuris vyko sostinėje), tebekabantys gimnazijoje ant stilizuoto ažuolo šakų, rašyti laiškai Lietuvai ir gimtajai kalbai, kurti įvairių žanrų tekstai iš 100 žodžių... O kur dar atviros pamokos, viktorinos, protų mūšiai... Prisiminti buvę mokyklos auklėtiniai, savo likimą susieję su gimtuoju žodžiu, kurį, kaip bitės medų, į savo darbų avilį nešė ir tebeneša. Padirbėta iš peties. Tačiau labiausiai džiaugiamės, kad šių metų respublikinėje lietuvių kalbos olimpiadoje mūsų gimnazijos mokinė, antrokė Martyna Lacytė (mokytoja E. Gasėnienė), laimėjo II-ąją vietą. To, kaip sakė gimnazijos direktorius V. Sutnikas, senokai nebuvo. Martynai įteiktos dovanos, išsakyta daug padėkos žodžių.

Žodžių, dėmesio jiems nestigo ir baigiamajame renginyje. Susitikime su gimnazijos auklėtinium Edvardu Kubiliumi (dabar LRT žurnalistas, VU dėstytojas) kalbėtasi apie būtinybę atsigręžti į savo šaknis, kloti pamatus ateičiai iš savo tradicijų, istorijos, žodžių, kalbos, iš to „mažos tautos didelio žodyno“, tos knygų knygos, kur įsispaudę žmonių santykiai, patirtis, moralė. Anot mokytojos R. Šimkuvienės (E. Kubilius buvo jos mokinys), Edvardas visada buvo žmogus, palinkęs gerumu į kitą. Tą rodo jo kuruoti ir mokiniams pristatyti socialiniai projektai, dokumentinis filmas, skirtas gimtojo kaimo žmonėms ir ... apie juos, Lietuvos 100-mečio renginiai, kurių metu Edvardas su kolege keliavo po įvairias Lietuvos vietas, siekdamas parodyti, kaip įvairiai gyvena mūsų krašto žmonės, kiek daug jiems visko trūksta ir kokie nedėmesingi esame suklypusiems... Savo įžvalgas žurnalistas iliustravo filmuota medžiaga, kuri moksleivius akino pamąstyti apie pareigą, atsakomybę, žmogiškumą. Paklaustas apie savo laimėjimus, apdovanojimus, Edvardas nesumišo, sakė jų nesureikšminąs, darąs tai, kas jam tinka ir patinka. Itin patinka „būti nuolat kelyje“, ko ir moksleiviams linkėjo. Atrodo, sutapo kelios amplitudės, kai besiklausantis kalbantį išgirsta ir pratęsia, todėl po paskutinio susitikimo su gimnazijos trečiokais dar neskubėta iš salės – mokiniai apibėrė Edvardą klausimais, prašė patarimų, kėlė problemas. Minčių spiečiai! Stebino jauno žmogaus gebėjimas paprastai, nuoširdžiai į viską reaguoti, atsakyti nemoralizuojant, paaiškinti, kad gyvenime svarbu rūpintis savimi, bet kur kas svarbiau pamatyti kitą. Žmogaus spinduliuojant galia, tikino Edvardas, atsiveria tik tada, kai eini su kitais. Tą jis ir bando daryti.

Atsisveikindami neabejojome, kad su savo buvusiais mokiniais, tarp jų ir Edvardu, dar nekart susitikime. Kad pajustume nuskaidrėjimo, tylios išminties ir jaunystės džiaugsmą. Tarsi šauksmą pavasario laikui.

Birutė Krajnienė, „Aušros“ gimnazijos lietuvių kalbos mokytoja

